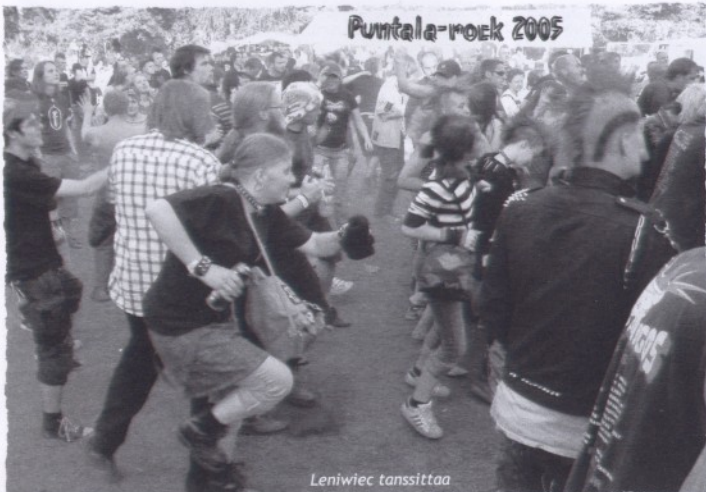

Puntala-rock 2005

Leniwiec tanssittaa

Suomen parhaaksi punk-festivaaliksi vakiintunut Puntala-rock ylitti tänä vuonna yleisöodotukset parantaa viime vuoden yleisöennätystään* – siitäkin huolimatta, ettei esiintyjälistalla tällä kertaa ollut aivan edellisuuosien Discharge, Conflictin tai Subhumansin kaltaisia punkin suuria ulkomaisia mahtinimiä. Toisaalta, onhan Lama ihan edellä luettelujen tasoinen legendaarimi, että ehkä se yleisön määrä ei niin ihmeellinen asia ollutkaan... [*maksaneita 1273, lisäystä yli 400, +bändiläisiä & talkoolaisia 250]

Matka Puntalaan sujui taas edellisuosien vakioamatkustajien eli norjalaisvieraan ja Auneksenkylästä mukaan poimitun punk-laulaja W:n höpinöitä kuunnellessa – ja musiikkia kuunnellessa, tottakai. Pitihän Asta Kaskin parhaat vielä kerran soittaa ennen yhtyeen olemista. Musiikillisesti matkan kohtavain kohta taisi kuitenkin olla kasetilla soinut tanskalaisen Young Wastenersin 12-tuumainen, jonka W olisi ollut valmis heti levyä kuultuaan kutsumaan Suomeen soittamaan. Valitettavasti ovat vaan jo ehtineet hajoamaan, pirut. Harmitti niin lujaa, että piti soittaa Mob 47:aa loppumatka.

Tuttu pysähdyspaikka löytyi Pirkkalasta ja tuota pikaa olimmekin, Sääjin kauniiden ja kumpulevien maalaismaaisemien jälkeen, jo aurinkoisessa Puntalassa ihmettelemässä portin edustan tukkivaa ihmisjoukkoa, josta aika suuri osa näytti ihan punkkareilta. Sisään edhimme silti sopivasti seuraamaan perjantain käyntiin polkaissutta **Arsykettä**, jonka ikäjakama onkin ex-Akupunktio-rumpali Seven mukaan liittymisen myötä kohtalaisen suuri. Mukavaa, että punk nykyisellään yhdistää sukupolvia (ja kokoa) yhteen sellaiseen suuressa maailmassa usein syyjityt hylkiöt kuten naiset, teinit ja rillipäätt). Demollaan meikäläisessä ihastusta herättänyt naisvaltaisen **Khatarina** kuulosti liivenäkin hyvältä, mutta en päässyt oikein tunnelmaan mukaan huutajattarien innoittoman näköisen sesouksen takia. Olisin kaivannut liikettä, viuhptomista ja huutomista lisää... Enemmän räväkkyä löytyi päällävalta crustia paikaseen **Rakkauten** Katrista ja soittoikin kuulosti erittäin reippaalta. Ikävä, jos Rakkauten heittäjä pillit pussiin – mutta ehkä ne perustavat uuden, vieläkin paremman bändin, ja paremmalla nimellä. Pussista puheen ollen, Orbi Sorbus esitteli jälleen kerran tuttuun tapaan (kyseenalaista) mieskauneutta ympäri festivaalialuetta. Esiintymiset tapahtuivat lähinnä pikkulavan edessä yhtyeiden soittaessa... Takaisin asiaan: kotimaisten hc-yhtyeiden kärkikästien nousut **Armageddon Clock** heitti nytkin vauhdittavan kaikin, josta jälleen kerran jäi päällimmäisenä mieleen solisti Mikon kakkensa peliin antava esiintyminen.

84 ja 85 kaksi demoa ulos pistänyt (ja tuolloin pystytyn kotimaan punkineistä keuhuttu) **Klimax** on aktivoitunut heittämään keikkoja ja uutta levytettyä tuotoantoinen on kuulemma lupa odotella. Tästä Puntalan esiintymisestä päätellen yhtye on edelleen vedossa ja pisit kuulostivat niin comeilta, että sydämeen pisti. Valitettavasti vain tämänkertainen esiintyminen jäi kovin lyhyeksi. Klimaxin jälkeen mainstagella kaahannut **Kurwa Aparata** soitti nopeaa trassikrustia eikä kuulostanut hullumalta, mutta yleisön taisi parhaat herättää yhtyeen heittämä Kaos-cover (**Mellakka**) – niin minutkin, joka olin taas kerran selaamassa levyjä (Puntala-reissusta jäikin käteen aikamoinen kasa uusia hankintoja sekä puolalaista painolaatua edustava Post Regiment -paita).

Neuroottiset Pelimannit, tuo erittäin soittotaitoisten nuoruuskaisten piirteä hc-punk-kokoonpano, pisti jälleen kerran railakasti punkiksi ja synnytti päälaivan eteen punk-tanssista nauttineiden ihmisten joukon, johon allekirjoittanutkin intoutui menemään mukaan hyppelehtimään. Meno oli sen verran vauhdikasta, että kesken tanssin hurman silmäkulmaani kopsahti takalaidalta jonkun kansatanssijan kyynänpää ja sain viettäjä loput festivaalista koristuksenani mukavan näkönen musta silmä.

Tuiojottuani aikani seuraavaksi päälavalla esiintynyttä kotikaupunkini grind-ihme **Rotten Soundin** mättöä siirryin niinkin epätodennäköisen yhtälön kuin ylihärmäläisen niittirotsin keesipään seurassa oluttarjonta-alueelle ja sen jälkeen poistuin nukkumaan tyytyväisenä, yhä pahemmaksi turpoavasta mustasta silmästäni huolimatta (after all, tulihan se sentään mainion yhtyeen aikana). Pikkulavan tarjonta jäi loppuillasta tsekkaamatta, syistä ties mistä johtuen...

Lauantai olikin sitten se päivä, jonka esiintymislistasta oli onnistunut alleviivaamaan suurimman osan eli haastetta riitti, kun piti laukata edestakaisin pää- ja pikkulavan välillä ja ehtiä siinä välillä syömään ja harrastamaan sosiaalista kanssakäymistä.

Peruuntuneen Kierätyksen sijalla esiintynyt **Valse Triste** aloitti päivän ja viehätti tuttuun tapaan myös ukomusiikillisilla ansioillaan, siis pohjalaiskarismaisten laulusolistien harrastamatta yleisön kanssa kommunikoinnilla, joka saattaisi satunnaisen matkailijan korviin kuulostaa erehdyttävästi joku vittuulla, tosin hyväntahtoista sellaiselta. Piisit eivät aina menneet ns. putkeen, mutta tunnelmahan on tärkeintä. Wasky mm. löysi kesken keikan lavalta Juggling Jugularsin kalsarit, jotka nuuhkaisun perusteella paljastuivat Markon pikkupöykky. Pöykty lensivät yleisön sekaan ja toimivat hetken päästä jonkun yleisön edustajan lakinna...

Goon soitti niin "ammattitaitoisen" kuloista ska-vaihteista rockia, että hetken tunsin olevani suorastaan oikeilla rock-festivaaleilla enkä suinkaan punk-merkkisen marginaalimusiikin erityistapahtumassa. Pikainen silmäys sivulle tavoitti kuitenkin parikin niittirotsia, keesipäätä ja bändimerkkien koristamaa crustpunkia, joten saatoin huokaista helpotuksesta; olin sittenkin hengenheimoilaisten ympäröimänä. Ja se Goon osoittauti tarkemmalla kuuntelulla ihan mukavaksi yhtyeeksi, joka toi kivaa vaihtelua hc:n, crustin, punkin, thrashin jne. keskelle. Eivätkä sanoituksetkaan tainneet olla mitään liirumlaarumia, joten siinäkin mielessä yhtye puolsi paikkaansa valinnaksi Puntala-rockiin.

Venäläinen **Distress** soitti todella perus-Discharge/Varukers-kamaa, mutta teki sen mielestäni aika helkkarin tiukasti ja itsevarmasti (ja kovalla volymillä). Ja tottakai soittajien komeat keesitkin olivat hienoa katseltavaa. Festivaalin visuaalisesti näyttävien yhtye, sanoisin. Tuon näköistä porukkaa Puntalassakin oli paljon enemmän takavuosina, nykyään harvemmat enää jaksavat käyttää aikaa saadakseen huikensa uhmaamaan painovoimaa.

Uteliaisuuttani menin seuraamaan campstagella aloittelevaa **Ensamia** ja siinä kävi niin, etten päässyt lähtemään pois ennen kuin viimeinenkin pisä oli soitettu. Brasilialaislähtöisellä laulajattarella varustettu tamperelaispoppo oli nimittäin niin mieleen, niin mieleen. Etelä-amerikkalaisen ja suomalaisen punkin yhteenliittymä anarkopunk-sävyn ei ole olleenkaan huono ajatus, näemmä. Laulussa oli rosoisuutta ja siluukkuutta. Jään innolla odottelemään sitä ensimmäistä levytystä!

Evilsons oli peruuntunut. Tilalla soitaneesta **Girl Gernsmit** pidän toisinaan, mutta nyt sattui huono päivä enkä jaksanut seurata lähempää lavalta kantautunutta, kieltämättä kiitettävän korviriipovaa huutoa. Sen sijaan kävin syömässä ja menin sen jälkeen katsomaan, mitä **Sur-Rur** saa aikaan pienemmällä lavalla. Ne soittelivatkin juuri ruoansulatelua silmällä pitäen sopivaa hippihenkiä näppäilymusiikkia, yhtye kuitenkin onneksi punkimpiinkin ulottuvuusiin. Vilu on siitä mielenkiintoinen laulaja, että se on samalla kertaa sekä helkkarin kainon tuntuinen että karismaattinen. Sur-Ruria katsellessa ja kuunnellessa tulee hyvät vibraatiot.

Irtannista asti matkannut **Easpa Measa** jäi näkemättä, kun piti hoidella päivän juomapuolikat, mutta kuulematta se ei jäänyt. Ihan pätevää kelttikruustiahan se oli, mutta ei tuntunut juuri silloin sopivimmalla vaihtoehdolla auringon lempeiden säteiden lämmittäessä poskipäitä ja jäsenten tuntuessa mukavan raukeilta.

Juggling Jugulars on 17 elinvuotensa ja noin kymmenisen Euroopankiertueensa aikana hioutunut yhdeksi maan parhaista liveyhtyeistä, mutta tämänkertainen esiintyminen löi silti ällikällä. Solisti Arja ainakin näytti ilmeestään päätellen nauttivan täysillä esiintymisestä ja muutenkin kaikki oli kohdallaan: niin repertuaariin kuuluvat nopeat ja vihaset hc-rykäisyt kuin hitaammat, välillä lähes jylhän melodiset punk-piisit hoidettiin tarkkuudella ja intensiteetillä. Jos bändi toimii näin luullaan kirkkaassa auringonpaisteesta ja kohtalaisen suurella lavalla, niin pienessä klubissa tämä keikka olisi luultavasti vienyt tajunt! Lopuksi Petteri ja Jantsa esittivät vielä Paska-tyylisenä punk-accapellana *Natseja vastaan*. Tästä keikasta olisi tullut hieno livelevy – ja minä yleensä inhoan lähes poikkeuksetta livelevyjä.

Saksalainen **Inner Conflict** on siitä poikkeuksellinen punkyhtye, että niillä paukutuskensoa hoitaa oikean rumpalin sijasta kone. Poikkeus kyllä kesämökkinen, olkapäitään keinautellen ja hiuksiaan heilautellen esiintynyt laulajatar Jennykin siitä tavanomaisimmasta punkin esiintymistyylistä. Ei ollut kyykkökumaraa, ei vihaista nyrkki ilmaan heiluttelua eikä tuskaista ilmehdintää. Sen sijaalla oli hyväntuulisuutta. Ja niittä tarttuvan melodisia, hittipotentiaalia ihkuvia piisejähän sieltä tuli.

Totuus oli pakko tsekata. Se kun soittaa kasikaks-suuntaista hc-thrashiaan sympaattisella otteella, mutta silti vakavissaan, tekemällä hommasta parodiaa. Taas kerran tuo resepti toimi, ja myös yhteys bändin ja yleisön välillä tunnuttiin saavuttavan. Klassikkoyhtye **Riistettyjen** seuraamiseksi sen sijaan olen systää tai toisesta tunnut menettäneen kiinnostukseni ja olen jättänyt sen jopa alleiviivaamatta esiintyjälistasta. Silti tuli kuitenkin katseltua ja kuunneltua samalla kun selasin levyjä ja keikka näytti olevan parempi kuin pari edellistä näkemääni Riistetyt-keikkaa.

Puolalainen **Leniwiec** oli koko festivaalin iloisin esiintyjä. Skan ja punkin sekoitusta hanuristilaulajalla. Iloinen ja hyväntuulinen meininki, joka pisti yleisönkin tanssahtelemaan (nyt ei varmaan enää ketään harmitannut Evilsonin peruntuuminen, eihän?). Ei ihme, että puolalaisten myyntipöydälle oli esiintymisen jälkeen pieni ryntäys ihmisten hamutessa itselleen kotona soitettavaa Leniwiec-materiaalia.

Wasted oli hyvä, tottakai. Mitä muutakaan yksi parhaista suomalaisista punkrock-yhtyeistä ikuna voisi ollaakaan? En vain ikinä tunnu oikein osaavan sanoa tämän enempää Wastedin esiintymisistä. Höh...

Lauantaina tuli tavuttava mukavasti vanhoja tuttuja, joita ei ollut hetken nähty: Massacren Pete, Perestroika jne. -Late och så vidare. Parin uudenkin (vanhan) punk-ihmisen kanssa tuli tehtyä tuttavuutta. Mukavalta tuntui ja tunti olevansa tuttuun ja hyvänsuopaisten ihmisten keskellä (aivan toisin kuin PiF-foorumin kuspäätten keskellä, hah hah).

Sitten tuli se koko festivaalin pääesiintyjä eli **Lama**, jonka oli nyt määrä heittää (väärin huhujen mukaan) se ihan vihoviimeinen keikkansa ikinä. Juhlan tuntua oli ilmassa, onhan Lama Suomi-punkeille jotain elämä suurempaa; yhtye, joka teki vain hyvin levyjä ja hajosi ennen kuin ehti muuttumaan paskaksi. Laman pitkäsoitto on edelleen parhaista suomalaisia punk-levyjä kautta aikojen ja yhtyeen kappaleita kuunnellen on varmaan varttunut

aika moni nyt lavan eteen kerääntyneistä – ja niittä oli muuten aikamoinen määrä. Lamaa on moni vanhempi punkki kuunnellut nuoremalla iällä niin, että piisit ovat syöyneet selkäytteen, ja Lamalla on varmaan moni nuorempi punkki tehnyt ensimmäisiä siirtymänsä oikean punkin puolelle. Ja se keikka? Siis: eihän näillä piiseillä yksinkertaisesti voi epäonnistua, jos vähänkin yrittää. Sieltä niittä tuli, hittejä toinen toisensa perään: *Koputus, Totuus löytyy kaurapuurosta, Paska, Täällä kotona, 105B, Sä saatana, Turpa kiinni ja nussi, Iso-Pasi* jne. Itse välillä hoilasin kitapurje leppaatan Epen mukana, välillä hyppelin typerä myhä naamallani pitkin ja poikin lavan edustaa (siellä ihan lavaan edessä oli niinku pikusen ahdasta, sano!). Punk-kansa hullantui ja tanner tömisi ja põlisi. Ihan täyttä kymppiä en kaikesta huoimatta sittenkään antaisi keikalle (johtuisiko siitä tunteasta, että edessään seisoo kuitenkin yhtye, jonka ainoa kiinnitys kohta punkkfin on nykypäivän sijaan vanhoissa ajoissa – vai siitä että siinä yhtyeen ja yleisön välissä tuntuu sitenkin olevan jokin raja-aidan tapainen), mutta olihan se silti kokemus, hieno sellainen. Olen kiitollinen, että Laman pääsi vielä näkemään.

Eräs toinen veteraaniryhtye, tsekkiläinen **Zemězlúč**, esiintyi päälavalla hyvin epäkiitollisessa asemassa Lamaa jälkeen. Varmaan osittain tästä johtuen se saavutti vähemmän suosiota kuin olisi ansainnut, sillä kolmikoin peruspunkissa ei todellakaan ole moitittamista. Sehän on kuin tehty pogogolemista varten. Ja tulihan siellä peltytelyä, tosin ehkä vähän tavallisudesta poikkeavalla tyyllillä tällä kertaa, hah hah... Olipa ainakin tilaa loikkia, kun Lama aikana täpötäynnä ollut lavan edusta oli yhtäkkiä suhteellisen väljän tuntuinen, suurimpia Zemězlúč-faneja lukuunottamatta.

Illan viimeisenä esiintynyt **Asta Kask** kuuluu Ruotsin kautta aikojen suosituimpien punk-yhtyeiden joukossa kahden ensimmäisen joukkoon ja sekä näytti että kuulosti huomattavasti nuorekkaammalta kuin odotinkaan (siis nehan näytää vähemmältä *Kravallsymfonier*-kokoelman kuvissakin, mitä pirua?). Se suurimman suosionsa aikoina lähes taakskinin muodostunut yleisösuosikki *Ringhals brinner* soitettiin pois alta jo melko varhaisessa vaiheessa, mutta löytyynen näiltäkin hittipotpuria kevyesti yhteen settiin milloin tahansa; tarttuta *Dom får aldrig mig* ja kaikki... Soitto kulki varmasti ja melkein liiankin ammattitaitoisesti. Hyvä lopetus illalle joka tapauksessa: jäi hyvät fiilikset.

Kotimatka sujui helvetin väsyneissä tunnelmissa, vaikka piristystä tavoiteltiinkin valitsemalla tällä kertaa toinen matkareitti kuin tulla. Pääsin jopa sormella osoittelemaan lapsuudenkotiani Alavudella... Saateltuani illemmalla norjalaisvieraan Vaasan laivaterminaliin huusi ulkona istuskellut ruotsalaispunkkarit oh mennessäni selvällä suomenkielillä "kiitos" ja vastaus kysymykseksi ensi vuonna tulemisesta oli myönteinen eli ilmeisesti Puntalasta oli tykätty sielläkin päin.

Hyvä mieli jäi muutenkin koko tämän vuoden Puntalasta. Ensimmäinen Puntala-rockissa käyntini oli muuten vuonna 1983 ja tuolloin festivaali osui päivälle, jolloin tuln täysi-ikäiseksi. Tämä vuoden 2005 Puntala-rock oli syntymäpäivästän viikon etuajassa, mutta toimi silti hienosti 40 vuoden ikään ehtimisen juhlistajana. Siinä oli myös kaikkea sitä, mikä omalta osaltani tekee

festivaalista hyvän: hienot ilmat, paljon tuttuja punkin parissa viettäiltäni vuosikymmeniltä, hyvä ja positiivinen tunnelma, hillittynä pysynyt alkoholin käyttö (siis omalta osaltani: ei krapulan krapulaa, ei väsymystä, ei pahoinvointia, pelkäästään innostunutta mielialaa) sekä kosolti mieluisia yhtyeitä. Monien rock-festivaalien muututtua yhä markkinahissemmiksi massatapahtumiksi (esimerkkinä vaikkapa vielä 80-luvulla punkejakin hienolla ja läheisellä tunnelmallaan suurin joukoin paikalle kerännyt Provinssi) osaa Puntala-rockin kaltaisille pienille ja intiimeille "perhetapahtumille" (sic) antaa entistäkin enemmän arvoa. Ja verrattuna muihin pieniinkin tapahtumiin Puntalassa on tunnelmaa (heh, tämän vuoden *Posi Fest* jouduttiin tuolla rapakon takana kuulemma keskeyttämään tapelujen takia, siihen verrattuna Puntala oli todellinen posifest). Ei epäilystäkään, ettekö ensi vuonna tulisi uudelleen, elleivät vihamiehet ole lynkanneet.

Teksti ja kuvat: (AH)

[PS. Puntalan mainosbudjetti oli muuten Oe: vain ilmaskoopioita+vaihtomainokset TV:ssä]

pikkulavan keskittynyttä yleisöä